

Els paranys legals d'una sentència estrambòtica (I)

Una frase pot resumir els “significants” del veredict que acaba de fer públic la Secció Tercera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem a propòsit d'un ja inveterat contenciós entre els representants de la minoritària extrema-dreta universitària a València i la mateixa Universitat: La sentència sobre la legalitat o no de l'ús del terme “llengua catalana” en els Estatuts de la Universitat constitueix *una estricta i rigorosa interpretació d'un formalisme dubtós a propòsit d'un problema amb rerefons polític però científicament resolt.*

Aquestes asseveracions ens menen a analitzar amb cert deteniment cadascuna de les afirmacions per tal d'aclarir els termes de la sentència alhora que el veritable abast de la decisió. Efectivament, la sentència s'ocupa bastament, amb intencions després no corroborades, ja que no ix de preteses formulacions formalistes tot assenyalant que el problema essencial a resoldre consistiria en la determinació de la vàlua i les conseqüències jurídiques que té el terme oficial de “valencià”, consignat a l'Estatut d'autonomia i a la “Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià”, a l'hora de fer-lo valer en qualsevol àmbit normatiu com a veritable, únic i legal nom de la llengua pròpia dels valencians. Des d'un punt de vista estrictament formal es pot assegurar que si una norma de la Generalitat, o una de caràcter reglamentari –com és el cas dels Estatuts de la Universitat de València– utilitzen qualsevol altra denominació, diferent a l'oficial, contradiuen la lletra, la literalitat d'allò consignat a la norma institucional bàsica de l'autogovern valencià (l'Estatut) i no s'ajusten al dret i són nul·les. Així, doncs, la primera qüestió consisteix a respondre si l'article 7è dels Estatuts de la Universitat ha utilitzat una denominació diferent a l'oficial i, per tant, contrària a la llei, o si, per contra, tot i havent utilitzat la denominació legal

i pertinent ha caigut en cap excés de competència en afegir en l'article unes precisions acadèmiques per a les quals la Universitat —com diu el Tribunal Suprem— no estaria facultada.

Anem, doncs, per parts: en primer lloc, cal consignar que l'Article 7è ara anul·lat pel TS diu, en la part controvertida, el següent: "Com a Institució Pública, la llengua pròpia de la Universitat de València és la llengua pròpia de la Comunitat Valenciana. Als efectes d'aquests Estatuts, s'admet com a denominacions seues tant l'acadèmica, llengua catalana, com la recollida en l'Estatut d'Autonomia, valencià". Llengua pròpia, en el mateix sentit que ve recollit a la Llei d'Ús i Ensenyament, és, doncs, i d'acord amb el text de l'article discutit, el "valencià", que és "llengua pròpia" de la comunitat autònoma. En usar la mateixa denominació que l'estatutària, l'Article 7è dels Estatuts de la Universitat compleixen la llei i, per tant, no hi cabria cap motiu d'anul·lació, ja que l'anul·lació que ratifica la sentència del 1989 apel·lada de l'antiga Audiència Territorial de València, ve referida exclusivament al nom i no a la declaració del valencià com a llengua pròpia de la Universitat.

Vicent Franch
Professor de Ciència Política
i de Dret Constitucional

Esquerra i país (II)

Per a ningú és un secret que el nucli inicial del nostre corrent ha estat format bàsicament per persones de la ciutat de València i que han estat el pal de paller del grup municipal d'EU-UPV. Però, no ha estat mai el nucli més nombrós ni majoritari en la direcció de la ciutat de València, ni n'hem tingut les màximes responsabilitats. Tanmateix, en l'últim congrés del partit, la línia majoritària va dedicar bona part dels seus esforços, i així va quedar ben manifest en la premsa de cara als nostres afiliats i simpatitzants, a fer-nos responsables de la situació de no avanç electoral, i va desviar el debat de fons sobre les causes reals de l'actual estancament polític i ideològic del partit.

També interpretem en aquestes actituds un intent de fer un viratge cap al centre de l'espectre polític en consonància amb la dretanització general de la societat i, per tant, coherentment amb les idees ja exposades, volem unir forces.

Nosaltres entenem el compromís polític en termes d'activitat quotidiana, de fer de la UPV un element que dinamitze la nostra societat i que potencie una societat civil rica en iniciatives.

Un corrent com el que pretenem bastir ha de fer una tasca en positiu i aportar al partit idees i iniciatives, i portar-les endavant allà on estem. Paral·lelament que això fora possible implicaria per part de la resta del partit una superior voluntat integradora que s'hauria d'expressar en la presència del nostre corrent en els diversos àmbits interns, situació de la qual, dissortadament, ens trobem molt lluny i sobre la qual haurem de tornar a insistir.

La reflexió sobre això ens duu a l'anàlisi de les mancances del sistema

clàssic dels partits basats en el professionalisme i el culte a les persones, als dirigents. Caldria una nova forma d'actuar i acceptar com a normal l'expressió crítica que està disposada a oferir propostes i a treballar. El nostre partit, com la resta, es veu afectat per aquesta crisi i, lluny de buscar noves formes de treball, integració i participació, s'ha orientat cap a les pautes clàssiques.

En síntesi, donem el pas de constituir Esquerra i País perquè en l'actual moment polític:

—Creiem que és necessari poder expressar de manera clara i diferenciada al si del partit les idees que nosaltres considerem de progrés social (som ben conscients que les d'alliberament nacional són patrimoni comú de tot el partit).

—Considerem que és convenient la creació d'una plataforma de debat sobre els problemes que tenen lloc al món les forces progressistes, fòrum en el qual trobem fonamental la participació de persones no afiliades a la UPV.

I volem donar aquest pas des de la UPV, des de la seua disciplina i des de la seua opció, des d'on aspirem a treballar per a fer créixer el nacionalisme i canviar la nostra societat.

Vicent Àlvarez
Militant de la
Unitat del Poble Valencià